

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 08.04.1950**

De Lambioon

Neilich häwwe mool poar ganz oalde Bensmer innerer Wärtshafd zammegehockt un häwwe vun ehre Schulzeit vezählt.

Aershd hot mers vunde Lehrer gehadde, vunde Hibb, die wuus doomools faschd jeeren Doa oabgesetzt hot, vunde Lumbeschdraasch, wuu mer vollfieht hot un vunde Schuulkumeroare, vun deene freilich schon en groußer Daal net mäih am Lääwe weer. „Ja, es woarn doch schäine Zeire doomools!“ hot de Hannes gesoat. „Wammer sou zerickdenkt, woas hot sich doch sou alles in deene poar Joahrn geennert!“ „Vun wäje deene poar Joahrn“ hot de Franz gemaant. „Iwwerlegg mool Hannes! Du bischd schoins im Kobbrächne schwach! Iwwer sächzig Joahrn leie doo dezwische! Mer misse uns driwwer kloar soi, daß in däre Zeit rings um uns rumm e ganz anneri Wält enschdanne is. Meer, wiemer beisamme hocke, sinn nor noch die Iwwerbleibsel vun deene oalde Zeire un wie lang wärds dauern... ? „Vordehand lääwemer noch!“ hot de Chrischdoph gesoat un hot sich en frische Halwe beschdellet. „De Franz issen oalde Simelierer! Wanns dem noachging, därfde meer Oalde nor noch Driebsoal bloose! Loßt die heitig Wält soi wiese will. Die Hauptsach is, unseri woar aa schäi. Un die oalde Erinnerungge aus friehere Zeire, die kann uns kaaner nemme un die wollemmer houchhoalde, veschdanne!“ —

„Gedenkt Eich noch,“ hot de Hannes gesoat „Gedenkt Eich noch, wie meer als klaane Buuwe als Drache häwwe schdeie losse? Ich häbb en sechseckige gehadde. Där is sou houch geschdieje, dasser nor noch wie en klaaner winziger Punkt am Himmel geschdanne hot. — Doo simmer mool härgange un häwwe Oowens, wies schunn duschder woar, drauß, wuu heit die Uffbauschuul schdäiht, den uffschdeie losse. Wie er owwe geschdanne hot, häwwemer en grouße ritzeroure Lambioon mirrere brennende Kärz ende Kordel ruffritsche losse. Allmehlich woars sackdunkel worrn un die rout Kuggel hot in die Noachd noi geleichd, dasses uns sälbsd ganz uuhaamlich worrn is. Mer häwwe dann die Drachekordel anen Baam gebunne un sinn die Schdadt noi geloffe, weil mer gugge wollte, wie weit unser Lambioon ze sähe weer. „Es Schorschel“, hot de Franz zwische noi lawenzelt häwwemer zerickgelosse. Där hot hie un doo däs Dracheloinche zobbe misse, daß de Drache wirrer en neie Uffdrieb kriecht hot. Ja, ja, es Schorschel is aa schun lengschd unner de Aerd!“ —

„Unnerbräch uns mool net!“ hot de Chrischdoph geruufe un hat weirervezählt: „Wie mer ans Deitsche Haus kumme sinn, hot en grouße Glumbe Leit beisammegeschdanne. Die häwwe mit ehre Glotzaage als gäje Auerbach zu geschdiert. Mer häwwe uns ganz duggmaisig zwischenoigedrickt un geluhrt, woas die alles vezabbt häwwe. „Däs issen Kumeed!“ hot de aane gesoat. „Däs issen Kumeed. Woart nor mool oab, där kimmt immer neher. Där wärd aa immer gräißer un es dauert net lang, dann wärd mer aa soin Schwanz sähe kenne!“ — „Naa, naa!“, hot doo en annerer gesoat un hot ganz gehaamnisvoll geduu. „Däs dort owwe am

Himmel bedeit Krieg! Moi Modder hot oft vezäihlt, daß vorm letschde Krieg aa soue feirig Kuggel am Himmel geschdanne hett!“ —

„Ehr liewe Leit“ hot doo e oaldi Fraa gesoat: „Ehr därfst mers glaawe orrer net, awwer Ehr wärd sähe, daß ich Räächd behoald. Däs is de Oufang vum Enn un bedeit nix annershd, als daß die Wält ball unnergäiht. Ja, ja! Sou weit hots kumme misse. De liewe Gott leßt net mit sich schbasse! Die Mensche häwwes joo net annershd gewollt. De Luxius is immer gräißer worrn un manche Leit wisse joo vor laurer Wollushd net mäih wiese de Kobb schdelle solle!“ — „Ich glaab als“, hot doo en Mann gemaant „es beschde wärd soi, mer mälde däs an die Bollezei. Die soll sähe wiese mit zeräächd kimmt un soll däre Sach mool uff die Schbuur gäih.“ —

„Mer Buuwe sinn ans ganz wichdig vorkumme, wie mer die Wäikung vun unserm Lambioon uff die Oalde fesdgeschdellt häwwe. - Aaner devuu, ich maan als, de Hannes woars, wollt in soim Iwwermut schun alles veroare, doo, doo hots am Himmel en klaane Lichdschoi gäwwe un die feirig Kuggel woar pletzlich verschwunne. — Die Oalde häwwe noch e Weil gewoart, hawwe de Kobb geschillt un Sinn aus enannergange. Unser Koroona hot awwer ganz vedutzt doogeschdanne. — „Es Schorschel hot beschdimmt net genunk am Loinche gezobbd“, häwwemer uns gäjeseitig gesoat, „sunschd hett däs goar net bassiern kenne!“ „Ich glaab“, hot en annerer oigeworfe „ich glaab, unser Lambioon is vebrennt mitsamtem Drache!“ „Au Backel!“ hot doo de Kall geruufe: „Moi schäini neii Kordel! Wann ich hoint Oowend haamkuum, krieh ich schäi moi Feng! Es woaren ganz frischer Knail, wuu ich moim Vadder im Geschäfd ausgefiehrt häbb!“ —

Wiemer an Ort un Schdell kumme sinn, hots Schorschel doogeschdanne un vor sich hiegeplärrt. „Woas hoschde dann aa gemoachd?“ häwwemern ougekresche. „Ei“, hots Schorschel gesoat „ei, wie ich sou gezobbd häbb, hots uff aamool en Ruck gäwwe un die Kordel is vor mer inde Dräk gefalle. Wie ich nuffgeguggd häbb, hot de Lambioon in hälle Flamme geschdanne unde Drache is runnergedoijelt kumme“. „Schaff mer nor moi Kordel bei!“ hot de Kall gesoat „sunschd hoschde nix ze lache!“

Mer häwwe gesucht un gesucht. Awwer inde Dunkelheit häwwemer nix gesähe un sinn ganz bedäbbd oabgedrollt. Aershd am neechschde Doa in aller Härrgottsfrieh häwwemer drauß im Fäld de Drache unn die Kordel wirrergefunne. De Drache woar dodaal kaboores un die Kordel häwwemer nor noch in Schdigger haamgebroachd, weilse inde Aeshd vunde Beem henke blewwe woar un im Geschdribb vun Grusselbeern, Kadoffelbisch un Bohneschdägge veworschdelt gange woar. — Am neechschde Moondaa hot awwer inde Zeidung geschdanne, daß am Samschdoa Oowend korz vor zähne gäije Norde zu e mäikwärdig Erschoinung am Himmel beoowachd worrn weer. Entwerter weers en grouße Schdärnschnubbe gewääst orrer e Nordlichd. Jeerenfalls braichd mer sou Lichderschoinunge kaa grouß Bedeidung beizelegge un zor Beuuruhigung vunde Bevelkerung weer kaan Aalaß gebodde. — Meer Buuwe häwwe uns ins Faideschdche gelacht, wie mer däs geläase häwwe, woarn awwer frouh, daß alles sou schäi im Sand velaafe is. —

Wie e poar Woche schbeerer inne Schuul vun Schdärnschnubbe die Redd woar, un de Lehrer gefroagt hot, wär vun uns den vun neilich gesähe hett, häwwe mer all de Finger geschdreckt. „Es ist schäi vun eich,“ hot de Lehrer gesoat, „daß der sou eifrig die Naduur

beowachde dutt. Wär uff Schritt un Tritt mit offne Aage doich die Wält gäiht, där läärnt mäinder, als woas mer inde deierschde Bicher lääse kann!“
Märkt Eich däs fors ganze Lääwe.